

Pügmalión

Tündének

1

Lépj ki a kőből! Fogynak napjaim;
Már nem tudok nagyon sokáig várni.
Légy a gyönyör, de légy akár a kin*, –
Légy, Galateia, bárki és akármi!

Hány csigamászta hajnal nyers szaga,
Hány bódító, már fonnyadt, nyári rózsa,
Hány vad szüret cefréje, mustja a
Parfűmöd, s hány tél zúzmarája, hója.

És mindegy már, hogy én faragtalak,
Vagy engem formázott fehér kezed;
Te kőből, én agyagból – hús leszek

S leszel. Csak kölcsön kaptuk e világot,
Nem lényeges hát: én álmodtalak,
Vagy egykor engem álmodott meg álmod,

$$\frac{1}{2}$$

Hogy befogadj, s én öledbe hatolva,
Megértsem végre, hogy a végtelen
Hogy férhet el ily forró, szűk helyen,
S hogy csak a *van* a létünk, nem a *volna*,

S bár a valódi megdőlhet, – soha

****Szigeti Lajos Sándor** elképzelhetőnek tartja, hogy a név kétféle helyesírása nem a véletlen műve. Ld. [Szigeti Lajos Sándor: „Te is megháromszorozódsz előttem”](#)

(Tükörszonettek és triptichonok Baka István lírájában). = Tiszatáj, 1998. 4. Diákmelléklet. p. 1-19.